

*Poder
Combatre
reballadors
Consciència
el nostre propi carní*



***PROGRAMA DE LLUITA
MAIG DE 2024***

PROGRAMA DE LLUITA MAIG DE 2024

Això no és un programa electoral. És un programa de lluita en el qual indiquem quines seran les línies principals d'actuació del PCTC en la pròxima legislatura. Ens presentem a les eleccions amb la intenció de donar-les a conèixer, plantejant-ho com a proposta real d'oposició al Govern que surti de les urnes el 12 de maig.

Al llarg dels tres anys que ha durat aquesta legislatura els treballadors i treballadores hem guanyat experiència. Una vegada més, hem comprovat que no es pot realitzar una política realment favorable als interessos de la majoria obrera i popular des del Govern si s'accepta el marc i el terreny de joc de la política institucional.

Aquesta legislatura s'ha caracteritzat per un empitjorament encara més accelerat de les condicions de vida de la classe obrera. El Govern ha tractat de difuminar l'origen dels problemes econòmics, escudant-se primer en la pandèmia, després en la guerra d'Ucraïna. La veritat és que tant una com l'altra no han fet més que accelerar el camí inevitable de l'economia cap a una nova crisi cíclica de sobreproducció, perquè aquestes es produeixen de manera periòdica en el capitalisme.

Des del 2021, el Govern ha desplegat una bateria de mesures aparentment "socials" amb les quals buscava aconseguir un doble objectiu: evitar que l'empitjorament de les nostres vides arribés per ara a tal límit que generés un esclat social i, al mateix temps, estimular la capacitat de compra perquè les empreses poguessin continuar obtenint beneficis.

A aquesta lògica responen les ajudes a famílies monoparentals, l'accés a residències, el lloguer jove, etcètera.

Al mateix temps que intentava mantenir la "pau social" amb aquestes ajudes puntuals, el Govern de la Generalitat ha incrementat la seva política agressiva contra els drets de la classe obrera al llarg d'aquests anys.

Ho ha fet aprofundint en els atacs contra els drets dels treballadors públics. Un clar exemple d'això és el malestar que va generar la signatura de l'últim conveni de l' Institut Català de la Salut (ICS) en alguns sectors de treballadors i la constant confrontació que ha mantingut amb el professorat de l'educació pública. Contra la política de la Generalitat hi ha hagut nombroses vagues en els àmbits de l'educació i de la sanitat.

Però també en el sector privat el Govern ha estat al costat de la patronal. En l'àmbit industrial, la Generalitat no només no s'ha oposat al tancament de nombroses empreses, sinó que a més l'ha encoratjat sota el discurs de la "reindustrialització". La "reindustrialització" es resumeix en una política de portes obertes perquè tota empresa que vulgui pugui marxar a altres països on pugui exprémer en major grau a la classe obrera i, al mateix temps, en una dinàmica sistemàtica de regalar diners públics a altres empreses noves perquè vinguin a instal·lar-se aquí a baix cost i oferint-nos pitjors condicions laborals que les de les empreses que van marxar.

Des del primer any de la legislatura, ERC ha estat governant en solitari després de la ruptura del seu pacte amb JxCat. Però no ha tingut cap problema a fer-ho perquè tots els partits del Parlament, al marge de les seves diferències, comparteixen unes línies bàsiques d'actuació: legislar en favor de la patronal i en contra de la classe obrera.

Així, Esquerra ha estat capaç de trobar pactes tant amb el PSC com amb Junts, i també puntualment amb altres formacions, per a tirar endavant una política agressivament antiobrera en la qual projectes com el Hard Rock, la B-40 o l'ampliació de l'Aeroport del Prat han passat a ser una realitat cada vegada més pròxima.

Mentre els treballadors i les treballadores patim davant la impossibilitat cada vegada major de viure, amb preus inassequibles fins i tot dels productes més bàsics i condicions laborals que empitjoren dia a dia, obligats a combinar diversos treballs només per a sobreviure, els partits de la patronal tornen a parlar-nos d'eleccions. De Govern i oposició.

Oculten que, darrere de les seves petites controvèrsies, comparteixen la defensa de les línies mestres del sistema. Estan d'acord en l'explotació de la classe obrera, la degradació de les nostres condi-

cions laborals, la pertinença a la Unió Europea i a l'OTAN i la destrucció dels serveis públics.

Però aquí estem nosaltres per a dir que la veritable oposició és la classe obrera, amb la seva lluita i amb la seva organització. Nosaltres no venim a aquestes eleccions per a prometre legislar, ni governar, ni canviar el sistema des de dins. Governi qui governi el 13 de maig, la classe obrera segueix en l'oposició. Al seu sistema i al seu món, a la barbàrie que ens obliguen a viure diàriament.

Amb aquest programa, el Partit Comunista crida la classe obrera a lluitar, a resistir als seus atacs, a oposar-se a les seves polítiques. Perquè el 13 de maig la nostra vida no serà millor i serà més urgent que mai que lluitem colze amb colze, classe contra classe, pels drets i la dignitat dels nostres, de les nostres.

PER QUÈ FER COSTAT AL PCTC?

Perquè el PCTC és el partit de l'oposició real als governs de gestió capitalista.

El PSC, ERC, Junts i la resta dels partits parlamentaris són defensors del capitalisme, no conceben res més que la gestió del capitalisme. Constantment generen falsos dilemes a la majoria treballadora i utilitzen el xantatge o la demagògia per a guanyar suports, mentre fan promeses que saben que no podran complir. Les diferències entre ells depenen realment de les diferents propostes que tenen per a dur a terme una agenda compartida, que es basa en el següent:

- La utilització massiva de fons públics per a promoure els interessos dels grans capitalistes.
- La introducció de diferents mecanismes de flexibilitat interna en les empreses a favor de la patronal.

- L'execució de les "reformes estructurals" exigides pel gran capital, acordades entre la UE i els diferents governs nacionals.
- L'obertura de nous espais d'inversió als capitalistes.
- El compliment dels compromisos amb la UE.
- L'increment sistemàtic de les mesures punitives, amb l'enduriment del Codi Penal i la introducció de nous tipus en ell, que també va acompanyada d'ordenances més dures en l'àmbit administratiu, per a fer callar la protesta i la mobilització obrera.

Per a emmascarar aquest consens bàsic i l'escàs marge de manobra que tots ells tenen a l'hora de gestionar els interessos dels grans capitalistes, promouen una forta polarització que pretén alinear a la majoria obrera i popular rere propostes i interessos que són aliens, que no suposen una alteració de les condicions en què es desenvolupa a Catalunya l'explotació capitalista.

Davant aquesta realitat, el nostre Partit compta amb una proposta completa i definida, que hem reflectit en el nostre Manifest-Programa, i que planteja el model de societat al qual aspirem. Aquest programa de lluita no és una altra cosa que la concreció, en aquest moment particular i per als pròxims quatre anys, de les bases i l'organització amb les quals s'ha d'articular l'oposició radical als partits del consens capitalista, més enllà de qui ostenti el Govern.


Però, a més, aquesta oposició ha de tenir un horitzó cap al qual mirar. Les lluites de resistència i per noves victòries han d'orientar-se cap a la superació del model econòmic, polític i social actual.

¿A QUÈ ASPIREM?

Ningú podrà dir mai que els comunistes enganyem la majoria treballadora. Aquest programa de lluita per a la pròxima legislatura té en compte quins són els objectius als quals aspirem i la societat en la qual volem viure.

Aspirem:

1. Al fet que tota persona tingui garantit el dret a una feina de la seva lliure elecció, conforme a les necessitats socials i a la seva qualificació, així com el dret al temps lliure i el descans, reduint-se progressivament la jornada laboral obligatòria, que en cap cas podrà superar les 35 hores en còmput setmanal.
 2. A incrementar els períodes vacacionals pagats, en cap cas inferiors a les cinc setmanes anuals. Aspirem al fet que s'organitzin els horaris de treball tenint en compte l'eficiència i les necessitats de conciliació familiar i social. Aspirem a avançar l'edat legal de jubilació, fixant-la inicialment en els 60 anys amb caràcter general i en els 55 en treballs especialment durs.
 3. Al control obrer de la indústria i de tots els sectors estratègics de l'economia i a la socialització dels mitjans de producció. A una política industrial que empri racionalment els recursos amb els quals compta el país i que sigui capaç de garantir que l'ús de les noves tecnologies alliberi els treballadors de les tasques més penoses i insalubres i els permetin realitzar moltes altres de manera més eficaç, facilitant a la societat un accés ràpid, segur i universal a la comunicació, la informació i la cultura.
 4. A garantir una alimentació completa i saludable a tota la po-
-



blació, a través d'una producció agrícola, ramadera i pesquera socialitzada i destinada a la satisfacció de necessitats socials, eliminant als monopolis de la distribució. Només a través de la planificació econòmica es podrà aconseguir una utilització sostenible dels recursos, compatible amb el medi ambient.

5. A garantir l'accés de la població als recursos energètics, de manera que ningú hagi de triar entre menjar o passar fred, utilitzant per a això el conjunt de les fonts d'energia amb què compta el país i prestant especial atenció al desenvolupament de les capacitats de les fonts energètiques ja disponibles i desenvolupant altres noves, amb l'objectiu d'aconseguir la plena sobirania energètica.

6. A un únic sistema d'ensenyament presencial, públic, gratuït, mixt, laic, integral i universal, apostant pel model d'immersió lingüística en català, basat en una infraestructura adequada i oberta al poble i en la constant elevació de les capacitats del personal docent i en la participació de l'alumnat.

7. A un sistema sanitari únic, públic i gratuït capaç de desenvolupar, al costat dels centres mèdics i hospitals, una àmplia xarxa d'atenció mèdica integral en els centres de treball, en els centres d'estudi i en els barris, que inclogui també una xarxa d'atenció psicològica i que posi l'èmfasi en les pràctiques preventives i en el desenvolupament d'uns hàbits de vida saludables per al conjunt de la població, amb la perspectiva de crear persones sanes i de fomentar el seu ple desenvolupament en comptes de garantir treballadors funcionals. Aspirem a comptar amb uns serveis socials concebuts no com a via per a pal·liar les desigualtats socials provocades pel capitalisme, sinó per a atendre les necessitats específiques de la població en cada situació i etapa de la seva vida.

8. Al fet que totes les persones tinguin garantit el dret a gaudir d'un habitatge de qualitat per a si i per a la seva família, desenvolupant un pla dirigit a l'adequada distribució dels habitatges buits, a la rehabilitació i modernització del parc d'habitatges i a ordenar la construcció de nous habitatges per a satisfer les necessitats populars.

9. Al fet que la joventut treballadora tingui la possibilitat de desenvolupar un projecte de vida estable i segur que li permeti partici-

par realment en la vida social, en l'activitat política i en la producció cultural, artística i científica.

10. A la igualtat plena entre homes i dones, aspecte que passa inicialment per la incorporació massiva de la dona a la producció, per la socialització de les tasques reproductives i pel combat contra la violència masclista.

11. Al fet que les pràctiques esportives, artístiques i culturals s'alliberin de la seva mercantilització i s'integrin en el desenvolupament personal des de la infància fins a la vellesa a través d'una adequada xarxa d'infraestructures esportives i culturals centralment planificades i gratuïtes, contribuint a aconseguir elevats nivells de salut pública i de qualitat de vida del poble.

12. A un desenvolupament en els camps de la ciència i la tecnologia rigorosos i allunyats dels interessos empresarials, que passin a estar d'acord amb els interessos de la majoria treballadora i les necessitats del desenvolupament social i el respecte mediambiental.

13. A promoure una política exterior centrada en preservar la pau, sobre la base de la igualtat de drets de les nacions i el respecte recíproc, tractant de promoure relacions bilaterals i multilaterals basades en el benefici mutu.

14. A tenir unes institucions veritablement democràtiques, basades en la revocabilitat de tots els càrrecs electes i la rendició de comptes, que estableixin una participació real dels treballadors i treballadores en la direcció de l'Estat.

15. A la unitat de la classe obrera independentment del seu origen o de qualsevol altra condició.

La societat a la qual aspirem, el país en el qual volem viure, només serà possible si avui perdem la por de lluitar, si partim de la realitat actual de la lluita de classes, si comencem a confiar en les nostres pròpies forces i si recuperem les eines necessàries per a avançar.

Estem convençuts, i l'experiència de tots aquests anys ho demostra, de que aquesta societat a la qual aspirem s'aconsegueix si posem la producció al servei de la majoria social, a través del poder obrer, l'economia planificada i la socialització dels mitjans de producció concentrats.

El PCTC vol posar en primera línia del debat la necessitat que la classe obrera articuli una lluita i una organització classista, independent. Fer-nos de nou forts en els nostres centres de treball, a les fàbriques, a les oficines, als barris... tornar a estructurar un teixit organitzatiu que és la millor garantia de resistència, de recuperació de poder i de veritable esperança per un futur diferent. Aquest camí és, indubtablement, un camí més difícil, més lent, però ja s'ha perdut massa confiant en les opcions d'un capitalisme "menys dolent" i en la sempiterna alternativa nova de l'esquerra del capital.

D'ON PARTIM? I PER QUE LLUITEM?

La crisi de 2008 va desencadenar un període de protestes i mobilitzacions que, finalment, va ser canalitzat per les forces polítiques socialdemòcrates que actualment governen tant a Madrid com a Barcelona. Anys de gestió governamental de la socialdemocràcia demostren que la seva política està sotmesa a les possibilitats que ofereix la reproducció del capital en cada conjuntura. Amb determinades subvencions al consum, les forces de la socialdemocràcia -que a Catalunya estan representades especialment per ERC i el PSC- pretenen aplacar la resposta social a taxes d'explotació cada vegada majors de la classe obrera.

Al mateix temps, el Govern es dedica a legislar sistemàticament en favor dels capitalistes, afavorint la penetració del capital privat en els serveis públics -cada vegada més degradats- remodelant les infraestructures del territori per a afavorir la circulació de mercaderies

-Aeroport del Prat, B-40- i injectant immenses quantitats de diners públics per a atreure les inversions privades -reindustrialització-. La situació en la qual estem no és fàcil, necessita del plantejament d'aquest programa de lluita que, al mateix temps que diagnostica el moment actual, proposa els eixos bàsics sobre els quals recuperar el treball, la presència, l'organització i el respecte que la majoria treballadora del nostre país necessita.

TREBALL

En matèria laboral, la pandèmia va servir com a excusa per a accelerar la introducció de mecanismes de flexibilitat interna en les empreses i per a garantir, a través de fons públics, la seva supervivència cada vegada que estigui en risc la possibilitat de continuar obtenint beneficis. Al mateix temps, s'han reforçat les capacitats i les competències de les mútues, de les empreses de treball temporal i de les agències de col·locació, ampliant els mecanismes de flexibilitat externa que cronifiquen la temporalitat i la precarietat.

Totes les reformes laborals i els grans "acords del diàleg social" dels últims anys han seguit aquesta línia, subordinant encara més el treball al capital i, l'última és el millor exemple, en promoure el contracte fix-discontinu, en maquillar la temporalitat amb nous noms per als contractes, en consagrar les pitjors condicions per als treballadors joves o en instaurar el mecanisme de rescat d'empreses en dificultats que suposa el nou sistema XARXA.

La disminució de la taxa d'eventuals no pot maquillar el fet que bona part dels contractes indefinits que se signen avui dia són o bé fixos-discontinus o bé a temps parcial. Això, sumat a les ínfimes indemnitzacions que corresponen per acomiadament objectiu, improcedent i nul i a les pujades dels salaris nominals generalment molt per sota de la inflació fan que una part important de la nostra classe hagi de sobreviure precàriament amb diversos treballs, en condicions molt dures i sota l'amenaça constant de l'acomiadament.

Per tant, proposem:

- Continuar lluitant contra la precarietat laboral, es digui com es digui el contracte sota el qual s'empari, exigint l'ocupació estable i amb plens drets laborals i econòmics, abolint les relacions laborals flexibles, prohibint les ETT i posant totes les barreres possibles als acomiadaments.

- Continuar exigint la reducció de la jornada laboral en tots els sectors sense minvament de salari i sense concessions a la patronal i oposar-se fermament a qualsevol proposta de retard de l'edat de jubilació i defensar el seu avançament, a més de la seva inclusió completa en els Pressupostos Generals de l'Estat.

- La reducció de la jornada laboral ha d'anar conjuntament amb una major qualitat de vida per a la majoria social, obrint nous espais perquè pugui viure i desenvolupar la seva personalitat en comptes de generar noves càrregues laborals.

- Impulsar assemblees de treballadors en totes les empreses per a vertebrar la lluita unitària de la nostra classe contra la patronal i generar els espais de presa de decisions per a un país governat per la classe obrera.

INDÚSTRIA I ENERGIA

En matèria industrial, els partits del consens capitalista únicament són capaços de reflectir els interessos de diferents sectors empresarials i de proposar diferents vies de reconversió industrial per a adaptar-se a aquests interessos. Els tancaments d'empreses derivats de trasllats a països on la mà d'obra és més barata, la clausura de sectors econòmics sencers per a beneficiar a altres competidors i per a afavorir un millor posicionament en la competència capitalista internacional són un desastre en termes econòmics i socials, que en part explica, a més, el greu problema de despoblació que viuen algunes zones d'Espanya.

Les decisions sobre la indústria es prenen exclusivament sota crite-

ris de benefici econòmic empresarial i no sobre la base de les necessitats socials o dels interessos de la majoria de la població.

La política industrial està íntimament lligada a la política energètica i ambdues es desenvolupen en funció dels interessos dels capitalistes. D'una altra manera no és possible entendre com les grans empreses del sector energètic han obtingut beneficis multimilionaris mentre milers de famílies no podien encendre la calefacció o passaven les nits a les fosques per a arribar a final de mes.

Per tant, proposem:

- Rebutjar la deslocalització de qualsevol empresa i el desmantellament o reconversió de sectors estratègics.
- Col·locar sota propietat estatal i control obrer les empreses del sector energètic, com a via per a garantir la independència energètica del país i la cobertura de les necessitats populars.

CADENA ALIMENTÀRIA

Els sectors agrícola, ramader i pesquer estan en vivint un procés de concentració cap a un nombre cada vegada reduït de mans que, en la majoria de les ocasions, s'orienten a la producció en funció de les necessitats d'altres sectors capitalistes segons marquen l'Estat i la Unió Europea. Els petits productors es veuen constantment en risc de desaparició davant les pujades de preus de matèries primeres, la constant renegociació de quotes i les exigències de les grans cadenes de distribució.

Aquesta situació repercuteix en la població de manera directa, perquè s'encareixen els productes més bàsics per la conjunció d'interessos empresarials en la intermediació, en les decisions sobre què es produeix o no, i sobre el destí del que es produeix. Com és habitual, els interessos econòmics passen per davant de les necessitats socials.

Així doncs, proposem:

- Lluitar per la fixació dels preus mínims garantits en benefici dels productors, així com els preus màxims en benefici dels consumi-

dors, acabant amb la PAC i el frau i exigint plens drets laborals per als treballadors del camp.

SERVEIS PÚBLICS

Havent conegut governs d'uns i altres signes, es fa evident la posició de força que han assolit els capitalistes en sectors com la sanitat, l'educació o els serveis socials. Cada cop és més gran a les escoles privades i concertades en els nivells bàsics, cada cop hi ha més universitats privades, cada cop hi ha més clíniques i hospitals privats i cada cop és major la subcontractació privada de serveis socials. Hi ha un conglomerat de capitalistes que parasiten els serveis públics i que aspiren a tenir, cada cop més, una major rellevància mentre els serveis de gestió directament pública es degraden ràpidament.

Partits com el PP o VOX són fermes partidaris de la màxima privatització dels serveis públics, mentre que PSC i ERC es diuen defensors de la continuïtat, però no tenen capacitat per canviar aquesta situació perquè l'entrada de capital privat als serveis públics és un necessitat irrevocable dels capitalistes, que es basen en la Constitució i en les normes de la UE per exigir-ho.

Mentre els tractaments sanitaris, mèdics i farmacològics siguin un negoci en mans de grans companyies sanitàries, farmacèutiques, sanitàries i d'assegurances, no seran un dret efectiu de la majoria treballadora.

Mentre que l'educació s'orienti en darrera instància a satisfer els interessos i necessitats de mà d'obra de les empreses, la titularitat pública no pot garantir la seva orientació al ple desenvolupament de les persones.

El transport és un altre servei públic lligat als interessos capitalistes. La funció social del transport de viatgers va difuminant-se mentre es reorienta fonamentalment cap a la indústria turística.

Així doncs, proposem:

- Defensar l'expulsió de totes les empreses privades de l'educació,

sanitat i serveis socials.

- Impulsar l'expansió de les plantilles de treballadors i contra qualsevol tancament de serveis, especialment en zones afectades pel despoblament i al medi rural.
- Exigir més recursos per als serveis inclosos actualment a la cartera del Sistema Nacional de Salut i ampliar-la a altres com l'atenció bucodental completa.
- Defensar el desenvolupament d'una xarxa de transport públic local, regional i nacional, terrestre, aeri i marítim, que vagi dirigida a la satisfacció de les necessitats de la població i no als interessos econòmics.

HABITATGE

Actualment hi ha 400.000 habitatges a Catalunya, mentre que es produeixen desenes de desnonaments diaris. Això demostra que no és possible resoldre el problema de l'habitatge d'una manera definitiva mentre sigui considerat un bé mercat i no una necessitat social. Cada cop hi ha més habitatges en mans de bancs i fons d'inversió, i les propostes implementades pels diferents governs oscil·len entre afavorir els seus interessos directament o fer-ho indirectament mitjançant la promoció de noves formes d'accés a l'habitatge que continua beneficiant indirectament a bancs i fons.

L'acumulació d'habitatges en mans de grans tenidors, i fonamentalment de fons bancaris i fons d'inversió, s'afegeix a la pressió del turisme a Espanya, primer receptor mundial de visitants estrangers. Actualment, la majoria de treballadors i de les treballadores necessiten, com a mínim, invertir la meitat del seu sou en el lloguer del seu habitatge habitual, moltes vegades en condicions deplorables.

Així doncs, proposem:

- Mantenir la lluita per prohibir tot tipus de desnonaments als treballadors i a les treballadores i qualsevol tall als subministres bàsics.
- Defensar l'accés a habitatges dignes en el parc d'habitatge buit en mans de bancs i fons d'inversió, mitjançant mecanismes com l'expropiació sense indemnització.

· Aconseguir una limitació real i efectiva dels lloguers, en detriment del guany dels propietaris i no com a mecanisme cobert per a la pujada de preus. La part del sou que ha de destinar la classe obrera per cobrir les despeses del lloguer ha de ser, com a màxim, del 10%.

JOVENT TREBALLADOR

El jovent treballador és un sector especialment vulnerable. Els i les joves pateixen amb més crueltat els problemes que té la majoria treballadora.


La temporalitat, la precarietat i la inestabilitat laboral, fruit de la modernització capitalista que s'esforça per estendre's i fer-se crònica, defineixen una pauta de vida i una subjectivitat marcada per l'alternança entre l'atur, el treball temporal i els períodes de formació intermitent.

Les reformes laborals i educatives de la darrera legislatura s'adapten i apuntalen aquest model flexible, garantint l'alternança per garantir els beneficis de qui ens exploten: un sistema educatiu que és un planter per a la patronal; i un model productiu que es beneficia d'un jovent preparat per ser mà d'obra altament especialitzada i a demanda de les necessitats capitalistes.

La majoria del jovent ha crescut i ha desenvolupat la seva vida en situacions d'inestabilitat i incertesa. La crisi del 2008 va colpejar amb força qui afrontava la incorporació al món laboral, i els més joves avui pràcticament no coneixen la vida sinó sota els perills d'una crisi econòmica profunda i gairebé permanent.

Les elevades xifres d'atur juvenil i temporalitat, independentment de la forma de contracte que la sustenta, els baixos salaris, la carestia de vida i l'elevat preu de l'habitatge fan que les opcions d'emancipació juvenil només siguin possibles per compartir un lloguer i resultin sempre temporals, quan no directament una quimera.


Al mateix temps, al jovent treballador se'ls nega espais d'oci i socialització sans i de franc, allunyats de la lògica del negoci de masses,



en barris obrers i populars. Això, afegit a la creixent situació de precarietat i el consegüent repunt de tot tipus de problemes psicològics i emocionals fomenta formes de relació interpersonal basades en l'abús d'alcohol i d'altres estupefaents.

Com a conseqüència d'aquesta vulnerabilitat i nivells d'organització més baixos, el jovent també és més permeable a les tendències reaccionàries i ultraliberals, entre d'altres, i per això també són focus d'intenses campanyes ideològiques que cal combatre amb urgència; així com la xacra de la droga i les cases d'apostes que infesten els nostres barris. Cal organitzar amb urgència el jovent obrer i popular per lluitar recuperar el futur, davant un present caracteritzat per la crisi, la permanent sensació de risc i eventualitat i la falta generalitzada de perspectives.

Per tot això, proposem:

- Lluitar contra les escales salarials dobles i triples a les empreses, contra les formes contractuals específiques per al jovent treballador.
 - Confrontar les lleis educatives que converteixen l'educació en una fàbrica de precarietat i qualificació de futurs treballadors altament especialitzats, i promoure la laborització de totes les pràctiques.
 - Aconseguir el reconeixement de la capacitat de negociació i representació de les organitzacions estudiantils als centres educatius.
 - Exigir el tancament de les cases d'apostes i oposar-nos a la legalització de noves drogues.
 - Crear espais d'oci i socialització de franc i amb una oferta d'activitats diversa als barris obrers i populars, amb l'ajuda del teixit organitzatiu veïnal i amb una implicació directa del jovent d'extracció treballadora i popular.
- 

DONA TREBALLADORA

Un sistema econòmic, polític i social basat en la desigualtat és incapaç de garantir la igualtat de les dones, i encara menys de les dones treballadores. Les polítiques de les dones dels diferents governs capitalistes invisibilitza la diferència fonamental entre dones treballadores i dones burgeses i accentuen les diferències de classe en no garantir adequadament determinats drets.

Actualment són en risc conquestes com el dret a la interrupció de l'embaràs i es fica en dubte la necessitat d'una incorporació massiva de la dona a la producció, recuperant vells discursos que atorguen un paper subordinat a la dona dins la família.

Les polítiques de natalitat que es presenten no tenen en compte la resta de circumstàncies que impedeixen el desenvolupament autònom de la dona, i a la pràctica fomenten una falsa dicotomia entre la cura dels fills i la seva vida laboral.

El problema fonamental té les seves arrels en la inexistència de mecanismes socials no privats que facilitin la combinació entre la incorporació a les activitats productives i reproductives, que s'atribueixen principalment a les dones.

Cal afegir a totes aquestes qüestions que també és en risc la pròpia vida de les dones. Des del 2012, 127 dones han mort a mans dels seus parelles a Catalunya. Per eradicar la violència masclista, el primer que cal fer és reconèixer-la com un problema real de la nostra societat.

Per tot això, proposem:

- Continuar lluitant pel ple respecte dels drets sexuals i reproductius de les dones, així com per l'ampliació dels permisos relacionats amb el naixement i la cura dels menors.
- Promoure mecanismes reals i efectius de seguiment, protecció i suport a les víctimes de violència masclista i als seus fills i filles, tenint en compte els recursos necessaris per evitar la violència contra

les dones.

- Exigir la plena igualtat salarial i laboral entre homes i dones i generalitzar els mecanismes de socialització dels àmbits que tradicionalment s'han atribuït a les dones, evitant que només puguin accedir-hi qui disposi de recursos econòmics suficients.
- Combatre la mercantilització sexual i reproductiva, prohibint la prostitució i establint mecanismes d'integració laboral i social de les dones afectades, i continuar considerant la "gestació subrogada" com a il·legal.

CULTURA, CIÈNCIA, ESPORT I ARTS

Actualment, la cultura, la ciència, l'esport i les arts són sotmesos al dictat del capital privat, que condiciona la majoria de les expressions artístiques i culturals que es promouen, els estudis científics que es desenvolupen i la pràctica d'activitats esportives.

Cal un augment del temps lliure, que passi necessàriament per la reducció de la jornada laboral, i un accés completament de franc als museus, centres d'art i interpretació, biblioteques i fons i instal·lacions esportives, juntament amb la garantia d'accés de la població a estudis musicals i artístics, per trencar amb les dinàmiques actuals i desenvolupar les expressions populars esportives, culturals i artístiques, les activitats lúdiques, l'experimentació i la creació, inherents a tot ésser humà.

Cal un sistema de desenvolupament científic unificat, planificat i dirigit per un ministeri de ciència que prioritzi els interessos socials. S'ha de fer front als monopolis privats de les editorials científiques i a la "transferència universitat-empresa". Cal garantir condicions dignes i estables als nostres investigadors.

Cal fomentar una pràctica esportiva saludable, dotada de serveis i instal·lacions públiques de franc per a tota la població, però amb

especial atenció al seu desenvolupament entre infants i joves, basat en els valors de respecte i companyonia i allunyada de les dinàmiques competitives del negoci de l'esport al capitalisme.

Per tot això, proposem:

- Lluitar per un ampli ventall de museus, biblioteques i cases de cultura pública, amb accés lliure i de franc, així com teatres, auditoris i cinemes públics, equipats amb una programació de qualitat i facilitat per al gaudi diari dels treballadors.
- Exigir estabilitat i condicions laborals dignes d'artistes, investigadors i treballadors de la cultura.

POLÍTICA EXTERIOR

La política catalana, com la de la resta de l'Estat, és fortament condicionada per la pertinença d'Espanya a la Unió Europea.

La UE no ha canviat el seu caràcter d'eina favorable als interessos dels grans capitalistes. Els fons europeus, implementats a través del Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència, a part de servir essencialment per modernitzar les bases de l'explotació capitalista al nostre país i satisfer els interessos de determinats sectors capitalistes, implicaran noves polítiques i atacs als drets econòmics, socials i laborals de la majoria treballadora.

No podem oblidar que Espanya pertany a l'OTAN, una organització militar que defensa per la via de l'agressió armada els interessos d'alguns països capitalistes en lluita contra altres països capitalistes. El sorgiment de nombrosos focus localitzats de conflicte militar i l'acumulació de pólvora explosiva (augment de la despesa militar, recol·locació de cadenes de producció, augment de les hostilitats polítiques) ens situa cada cop més prop d'un possible escenari de guerra generalitzada, en el que els únics perjudicats som els i les treballadores que en veiem obligats de donar les nostres vides als camps de batalla en benefici de les grans corporacions.

A Catalunya, la presència de la indústria de guerra és modesta però no inexistent. A la presència de la gegantina Indra hem d'afegir la feina d'altres empreses que també produeixen o dissenyen armes perquè els Estats preparin les massacres dels pobles. Tenim empreses com Comsa o Cimsa. Tampoc podem oblidar que a terra catalana es troba l'empresa ICL, que extreu la potassa amb la qual s'elabora el fòsfor blanc que l'exèrcit dels Estats Units d'Amèrica compra i ven a Israel i amb el qual és massacrada la població palestina.

Per tot això, proposem:

- Exigir la sortida unilateral de la UE i l'euro, necessàriament unida a un procés d'implantació del poder obrer.
- Defensar la sortida unilateral de l'OTAN, la prohibició del trànsit i fondeig de qualsevol aeronau, vaixell o transport que vagi a intervenir en les agressions imperialistes i la nacionalització de totes les empreses que tenen un paper en la indústria bèl·lica.
- Exigir la fi de la complicitat de la Generalitat amb el règim sionista a Israel, del seu suport econòmic a la indústria bèl·lica sionista i del seu foment a les inversions als territoris ocupats.

PARTICIPACIÓ I DEMOCRÀCIA

El sistema de representació política al nostre país està dissenyat per garantir que els interessos que prevalen són els que representen els partits del consens capitalista. Les formes de participació de la majoria treballadora, més enllà de la votació cada quatre anys, són escasses i, en la seva majoria, inútils.

La protesta i la mobilització social continuen sent reprimides per la necessitat que els poderosos tenen de disciplinar la classe obrera i recordar periòdicament qui mana i quins interessos són prioritaris. Els mitjans de comunicació serveixen en la seva majoria com a amplificadors i legitimadors de polítiques favorables als capitalistes i

fomenten la criminalització de la classe obrera cada vegada que hi ha una mobilització forta.

Per tot això, proposem:


- Desenvolupar vies de control de la majoria treballadora sobre els serveis públics, mitjançant els consells de personal i els comitès d'empresa, però també d'òrgans reals de control dels usuaris i de l'alumnat al sistema educatiu.
- Establir mecanismes de rendició de comptes sobre la gestió dels càrrecs públics davant els òrgans de representació popular i laboral del seu àmbit.
- Exigir la regulació expressa del dret de revocació de tots els càrrecs públics a tots els nivells.
- Defensar un ens públic de ràdio i televisió, sota el control dels seus treballadors, que garanteixi el dret a una informació veraç i un programa cultural i d'entreteniment que combati la falsedat informativa.

UNITAT DE LA CLASSE OBRERA

Els capitalistes aspiren a dividir la classe treballadora. Sabent que la unitat segons criteris de classe és una força contra la qual no podran resistir, és per això que fomenten la divisió amb qualsevol pretext, intenten enfrontar uns treballadors amb altres per la seva llengua, el seu origen, la seva orientació sexual o qualsevol altre argument.


Les tendències reaccionàries, útils per a aquesta divisió, han de ser confrontades sense miraments per la majoria treballadora, reconeixent que l'enemic no és dins de les seves files sinó enfront, entre qui es beneficia del fet que els explotadors es barallin entre ells mateixos.

A Catalunya, és particularment intensa la pressió per situar a la clas-



se obrera sota bandera aliena, darrera d'una o altra ensenya nacional, mirant de fer passar determinades propostes polítiques de configuració territorial com a beneficioses pels nostres interessos, quan cap d'elles qüestiona el poder dels capitalistes ni suposa cap benefici per a nosaltres.

Per tot això, proposem:

- Continuar exigint el tancament dels CIE i els plens drets de les persones que viuen i treballen al nostre territori i les que persones es veuen obligades a fugir dels seus països com a conseqüència de les polítiques implementades a l'estranger en benefici dels capitalistes i els seus interessos econòmics.
 - Fomentar la unitat entre treballadors i treballadores mitjançant la incorporació de la classe obrera, independentment de qualsevol altra condició, d'origen estranger a les organitzacions obreres i populars.
 - Confrontar els discursos racistes i xenòfobs que s'amaguen darrere de discursos falsament obreristes i que són funcionals als interessos dels capitalistes, així com les mesures governamentals que vesteixen de progressisme la cessió davant dels interessos patronals per rebaixar el preu de la força de treball.
 - Superar els falsos dilemes dels nacionalismes català i espanyol i aplegar a la classe obrera sota els seus propis interessos de classe, amb el català com a llengua d'integració i el castellà com a part de la riquesa cultural i lingüística de Catalunya.
 - Incorporar a la lluita de classes tots els sectors objectivament atacats pels capitalistes en funció de la seva posició de classe i per a la confrontació amb els interessos capitalistes.
- 

LA NOSTRA CLASSE, EL NOSTRE PARTIT

Una oposició autèntica, obrera i popular als governs de gestió capitalista ens obliga a confiar en les nostres pròpies forces, recuperant les eines organitzatives que s'han demostrat que serveixen per defensar-nos i obtenir noves victòries.

El nostre programa de lluita, per tant, és una proposta que crida a l'organització. A enfortir la lluita col·lectiva contra la violència dels nostres explotadors. A unir forces per resistir qualsevol atac que vingui, guanyar noves victòries, agafar forces per desenvolupar lluites més ambiciosos i establir els veritables mecanismes de poder obrer i popular que no depenguin de l'atenció mediàtica ni de les modes de cada moment.

Sense una organització real als centres de treball, als llocs de residència de la majoria treballadora i als centres d'estudis, no serà possible resistir davant els atacs de la patronal i els seus representants polítics, ni fer passos cap a la societat a la qual aspirem.

Als centrals de treball fem una crida a reforçar les posicions de classe i contràries al pacte social dins dels sindicats per realitzar una lluita efectiva pels drets econòmics bàsics de la majoria treballadora i per obtenir majors nivells de participació i poder dels treballadors i treballadores, així com desenvolupar organitzacions del PCTC que tindran la tasca de vincular la lluita concreta en aquests centres de treball amb la resta de lluites que la classe lliuri al seu entorn.

Als llocs de residència fem una crida a crear i desenvolupar centres obrers i populars capaços d'organitzar les lluites populars i de donar suport a les lluites obreres del seu entorn, així com promoure les expressions artístiques, culturals i esportives allunyades de la mercantilització i el consum de masses.

Als centres d'estudis fem una crida a desenvolupar i enfortir el Front d'Estudiants i les organitzacions del PCTC i el CJC en les mateixes




claus que als centres de treball.

Fem una crida a la creació i desenvolupament d'organitzacions de dones treballadores que, en relació amb els Centres Obrers i Populars i amb posicions de classe en els sindicats, impulsin la lluita pels interessos específics de la dona treballadora.

Fem una crida a la creació i el desenvolupament de Comitès de Solidaritat entre els Pobles i per la Pau per avançar en l'oposició a tota agressió imperialista i en la exigència de la desvinculació unilateral d'Espanya de totes les aliances imperialistes de les quals forma part, especialment la UE i l'OTAN, i el tancament de bases militars estrangeres en territori espanyol.

Fem una crida a la incorporació dels treballadors i treballadores migrants, així com dels refugiats, a les organitzacions anteriors d'acord amb les seves condicions específiques.



DOMÈNEC MERINO

CANDIDAT A LA GENERALITAT DE CATALUNYA

**LA NOSTRA
CLASSE
EL NOSTRE
PARTIT**



Partit Comunista
dels Treballadors de Catalunya